

forladt. I disse Dragter sporedes ingen nymodens Paavirkning af evropæisk Fordomsfrihed, og Legen, der legedes, var den gode gamle nationale og højst uskyldige: Saltebrød. En Student havde netop anbragt sig ved et Træ med sin hvide Hue for Ansigtet og var begyndt at tælle, mens de andre listede afsted over Plæner og Gange for at skjule sig bag Buskene. Gennem den aabne Havedør saaes et halvt afdækket Familjebord og omkring dette et Par ældre, tobaksrygende Herrer — den ene med Kalot — som fuldstændiggjorde Billedet af borgerlig Jævnhed og Hygge.

Per blev staaende og betragtede den muntre Leg, indtil hans Hjerte blev uroligt derved. Gennem Latteren og Udraabene hørtes ogsaa stadig Musikken inde fra Stuen, — tynde, sprukne Klaver-toner fra et af den Slags bedagede Instrumenter, som han aldrig kunde høre uden at bevæges, fordi det var paa et saadant, at hans Søster Signe i sin Tid havde spillet derhjemme i Præstegaarden.

To unge Piger kom gaaende med hinanden om Livet ude fra Gaardspladsen bagved Villaen. De anbragte sig paa Trappen udenfor Havedørene, hvor de sværmerisk gav sig til at betragte Stjernehimlen. Nogle af de forpustede Damer, der havde været med i Legen, satte sig hos dem, og efterhaanden dannede der sig en hel Klynge af hvid-